



додето гарванътъ обърше очилата си, килимчето бѣше готово.

— Покачи се сега на него! — рече гарванътъ.

Славчо се качи на килимчето. Гарванътъ кацна до него. Двамата литнаха нагоре.

— Не бой се! — каза гарванътъ. — Гледай предъ себе си!

Славчо погледна и видѣ, че летятъ съвсемъ близко до месечината. Тя се усмихваше като топѣлъ симидѣ.

— На добъръ часъ! — извика месечината, отчупи едно кжсче отъ ухото си и го хвърли на Славча.

Кжсчето свѣтѣше и бѣше много вкусно. Славчо не го глътна цѣлото. Той запази половината за майка си и за съседскитѣ деца.

— Гледай! — рече пакъ гарванътъ и отново очисти очилата си.

Славчо видѣ, че летятъ низко надъ една земя, населена само съ врабци, косове и гарги, голѣми колкото човѣци. Перата на птицитѣ бѣха златни. Гласовѣтѣ имъ звучаха омайно.

— Чичо, — замоли се Славчо, — нека останемъ тука при тия сладкопойни птички. Тѣ ще ме научатъ да разбирамъ тѣхния езикъ.

— Не може, — отговори гарванътъ. — Трѣбва да летимъ нататъкъ. Но вземи това за споменъ.

Гарванътъ се наведе, откъсна отъ крилата на една птица златно перо и го сложи задъ ухото на Славча.

Килимчето отново полетѣ.

— Гледай! — каза пакъ гарванътъ.

Славчо видѣ единъ грамаденъ орѣхъ. Листата му бѣха сребърни и тѣй голѣми, че само съ единъ отъ тѣхъ можеше цѣлъ човѣкъ да се покрие. Всѣки листъ звѣнѣше като камбанка и имаше свой гласъ. А всички за-